

PUSZTADOKTOR MAGAZIN

IX. évfolyam 3. szám a Madárkórház Alapítvány havilapja 2014. március

- Hortobágy-Pécs együttműködés a sasok mentésében
- Új helyen örökbefogadási rendszerünk
 - A fejbe lőtt réce esete
 - Uhu a Madárkórházban

Új helyet kapott örökbefogadási rendszerünk!

Ezúton értesítünk minden jelenlegi és jövőbeli örökbefogadónkat, hogy várva várt örökbefogadási rendszerünk végre megújult, és végleges helyére költözött. A madarak adatlapjainak feltöltése folyamatos, érdemes lesz sűrűn visszanézni az oldalra! Mindenkinek kellemes időtöltést és jó böngészést kívánunk! <http://madarpark.hu/orokbefogadas>

Az örökbefogadás menete a következő:

- Látogass meg minket, vagy kövesd nyomon tevékenységünket valamelyik portálunkon.
- Tartósan sérült betegeink közül válassz ki egy szívedhez közel állót, akiről anyagi lehetőségeid szerint gondoskodni tudsz!
- Biztos, ami biztos, jobb, ha előre kigondolod, hogy is fogod majd nevezni az új családtagodat. Igaz, hogy haza nem viheted, de Neked is hálás lesz majd az életéért!
- A kiválasztott madarat legkevesebb egy évre fogadhatod örökbe!
- Mi etetjük és gondját viseljük a madárkádnak, amelynek a költségeit Te fedezed!

Most jöhetnek a száraz tények: Mennyiből is élünk??? Leggyakrabban bekerülő sérült madaraink éves takarmány-költségei a következők:

• Fehér gólya (<i>Ciconia ciconia</i>):	20 000 Ft/év
• Egerészölyv (<i>Buteo buteo</i>):	9000 Ft/év
• Barna rétihéja (<i>Circus aeruginosus</i>):	11 000 Ft/év
• Vörös vércse (<i>Falco tinnunculus</i>):	5000 Ft/év
• Kuvik (<i>Athene noctua</i>):	6000Ft/év
• Erdei fülesbagoly (<i>Asio otus</i>):	9000 Ft/év
• Macskabagoly (<i>Strix aluco</i>):	11 000 Ft/év
• Gyöngybagoly (<i>Tyto alba</i>):	15 000 Ft/év
• Rétisas (<i>Haliaeetus albicilla</i>):	50 000 Ft/év

Az örökbefogadással kapcsolatos kérdéseiteket az info@madarpark.hu címen tehetitek fel.

Az általad örökbefogadott madár ellátását a következő bankszámlán tudod támogatni: **Madárkórház Alapítvány, TKSZ 59900029-10001868** A közlemény rovatba kérjük, tüntesd fel, hogy „örökbefogadás”.

Utazási vásár

Mint minden évben, most is részt vettünk az Utazási Vásáron. A Madárpark, mint turisztikai attrakció népszerűsítése mellett vadon élő madaraink helyzetére hívtuk fel a figyelmet.

FeHoVa

Az utóbbi években alapítványunk az új solymász egyesülettel, az MNRSE-vel közös standon mutatkozik be, ahol idén nonstop ragadozó madár bemutatóval fogadtuk az érdeklődőket. Dr. Déri János a színpadon előadást tartott a sasmérgezések aktualitásairól és humán veszélyeiről.

A címlapon: Dr. Tiba István, Balmazújváros polgármestere gólyát enged szabadon március 15-én a Madárparkban • (Fotó: Konyhás István)

Hortobágy – Pécs együttműködés a sasok mentésében

A hortobágyi Madárkórház és a Duna Dráva Nemzeti Park Igazgatóság, valamint a pécsi Misina Egyesület természetvédelmi együttműködése leginkább a rétisasok gyógykezelésében fejeződik ki.

Fotó: Déri Balázs

Február közepén egy négyéves tojó rétisaszt hoztak Pécsről a DDNP munkatársai a hortobágyi Madárkórházba. Benne volt a TV híradóban is. Áramütés miatt vesztette el egyik szárnyának első rendű evező tollait. Azért hozták ide, mert az áramütés kezelésében és a rétisasok gyógyításában a Madárkórház jelentős eredményeket tudhat magáénak. Ez már a negyedik rétisas, mely ide került a Madárkórház Alapítvány idén 15. éves működése során. Ez azért jelentős szám, mert a rétisas egyáltalán nem gyakori, sem a természetben, sem a kórházban. 15 év alatt összesen 15 rétisas volt a vendégünk, évente átlagosan egy beteg. Ebből négy Baranya megyéből jelentős mennyiség!

A most érkezett, áramütött rétisas merő ritkaság, rétisas ugyanis (a parlagi sastól, vagy a villanyoszlopot nagyon kedvelő halászsastól eltérően) alig száll villanyoszlopra. Áramütést pedig csak ott szerezhet.

A rétisasok sérülései, betegségei – hasonlóan más ragadozók problémáihoz – az emberi civilizáció természetben való jelenlétével függ össze: légszennyezés, szán-

dékos mérgezés, baleseti sérülések a leggyakoribbak. A sasok esetében a mérgezések a legveszélyesebbek.

Ennek most van a szezonja, ezért nagyon fontos felhívni a természetben járó kirándulók vadászok, madarászok és az ott dolgozó erdészek, erdei munkások mezőgazdasági termelők figyelmét a következőkre:

Az általában nem a sasok számára kitett mérgezett csalétek elsősorban rókák, kóbor kutyák, varjak, és ritkábban ragadozó madarak teljes mértékben szabálytalan, törvénytelen irtása céljából kerül ki a természeti területekre. A mérgezés minden formája tiltott: méreggel való visszaélés állatkínzás, orvvadászat és természetkárosítás miatt bizonyos értékhatár fölött bűncselekmény, mely vádpontonként 3-3-év, halmozottan akár több, mint 10 év letöltendő börtönbüntetéssel is sújtható, és jelentős, akár több milliós bírsággal büntetendő.

Mégis csinálják. Pedig a méreg nem játék. Sem mennyiségi, sem minőségi határai nincsenek a kártételének. Ahogy a rókának szánt csalétek akár közvetlenül, akár az elpusztult rókán keresztül az abból fogyasztó sasba átmegy, ugyanúgy bekerülve az emberi fogyasztásra szánt vad, vagy legeltetett háziállat szervezetébe, az emberre is ugyanúgy veszélyes lehet. Erről tartott a Madárkórház Alapítvány előadást pár éve Pécsen, a DDNP, az MME helyi csoportja és az Állatorvosi Kamara megyei szervezetének meghívására. Az ott elhangzott, és a jelenlévőknek megtanított kezeléssel már több mérgezett rétisasst sikerült megmenteni.

Dr. Déri János

Madárkórház Alapítvány állatorvosa

Madártani érdekességek

Tavaszi madárkavalkád A telünk is tartogatott

sok madártani érdekességet, de a március sem múlt el unalmasan. Három érdekes, nálunk ritkán előforduló madárfajt is sikerült megfigyelni hazánkban. Salgó-bánya határában egy barna zezsét fogott Lukács Máté egy erdei tónál gyűrűzés közben. Apaj közelében a Csikópusztai-tavaknál egy szibériai csilpcsalpfüzike énekelt is és a 2008-as csepeli Tamariska-dombi madárhoz hasonlóan rezgettette a szárnyát ilyenkor. A Baranya megyei Sumonyi tavaknál szintén madárgyűrűzés közben került elő egy másik madárritkaság, a rozsdás nádiposzáta. A hónap végén még mindig láthatunk az etetőknél tengeliceket és zöldikeket, igaz már csak néhány példányukat. Nálunk nincs hagyománya, de Nagy-Britanniában vagy a skandináv országokban nyáron is etetik a madarakat. Nálunk inkább az itatók kihelyezése gyakori, a kertrendezéskor most még időszerű átgondolni, hová telepítsünk egy-egy cserjét, hová helyezzük majd el az egész évben biztonságosan megközelíthető madáritatót. Távoli tájakon is beköszönt lassan a tavasz. Még csak most kezd engedni a finnországi mocsárvilág fagya. Vaasa környékén még nem ritkák a hózáporok, de oda is megérkeztek az énekes hattyúk és a darvak is.

Konyhás István
(Madárritkaságok: birding.hu)

Fotó: Konyhás János

Fotó: Facebook

A Facebookon osztották meg többen azt a fotót március elején, melyen a tatai Cseke tavon egy tőkés réce nyíllal a fejében úszkál. A látvány ijesztő és felháborító. A jóérzésű emberekben azonnali intézkedést sürgető kívánságot igyekeztünk teljesíteni azzal, hogy sokadikként mi is megpróbáltuk megfogni a kacsát.

Előtte telefonon tájékoztattam az MME helyi csoportjának elnökétől, *Csonka Péter* természetvédelmi őrtől, aki már hetek óta tudott a dolgról, és próbálkoztak is a kacsza befogásával – sikertelenül. Akkor ajánlottam neki pár módszert, azonban ezt gyakorlat hiányában nem

tudták eredményesen alkalmazni. A helyszínen tájékozódunk az MME helyi csoportjának elnökétől, *Musicz Lászlótól* is, akitől megtudtuk, hogy magánszemélyek, horgászok és állatmentő szervezetek már szinte hajtvadászatot indítottak a kacsára.

A tojó tőkés réce, amiről szó van, a tavon lévő mintegy 15 récével együtt békésen fogyasztotta az ott sétálók által a vízbe dobott kenyérdarabokat. A fején átfúródott 20 cm-es nyíl korábban részarányosan állt ki mindkét oldalán, de a kacsát láthatóan nem akadályozta sem az evésben, sem más élettevékenységében. Jön, megy, úszik, repül, mindent csinál, amit egy kacsza szokott. Sőt, még jobban. Gyanakvó és távolságtartó. Mindentől fél és menekül. A többiek bántották a nyíl miatt, ezért párjával együtt – mert az is van neki, és akinek ő biztosan így tetszik a legjobban – elkülönül a csoporttól, és csak azt a néhány etető embert közelíti meg, akit régóta ismer. A nyíl egyébként vándorol

kifelé a fejből az egyik oldalán, ottjártunkkor már csak a hegye állt ki pár cm-re a túloldalon, mára viszont már a hegye sem látszik, tollas vége pedig hajlik lefelé. Ha eddig nem okozott semmilyen komolyabb kárt a szövetek között, most a hegye emelő teherkarjaként feljebb fordulva sérthet érzékeny területeket. Mi lesz, ha kiesik magától? Azon túl, hogy elveszti azt a különlegességét, amiért a párja kiválasztotta, és esetleg e miatt elhagyja, más veszélyek is felmerülnek: A seb fertőződhetett eddig is, de nyíltabbá válva ez fokozottabb fertőzésveszélyt jelent. Tehát meg kell fogni, röntgen után a nyilat kiszedni, a sebet ellátni, és pár nap kórházi megfigyelés után visszaengedni. Még hozzá minél gyorsabban, mert fészkelési időszak van. Hogy addig mi lesz a párjával, aki lehet, hogy a testékszer miatt habarodott bele? Ha nem vár rá egy hetet, és ezért elhagyja, akkor nem is volt igazi szerelem, csak valami fellángolás.

Vadászhatóság

A tőkés réce vadászható faj, a vadászíjászat ma Magyarországon is egy sportvadászati lehetőség, de ez nem az. Vadászati idényen kívül, nem vadászterületen, nem vadászheggyel, hanem gyakorlóheggyel ellátott nyíllal mindez a nyilvánvaló orvvadászat mellett az állatkínzás fogalmát is kimeríti, ami bűncselekmény. A tojó tőkés réce fején átmenő, arasznyi nyíl minden bizonnyal nyílpisztolyból származik, mely engedély nélkül kapható. Bár nem túl nagy teljesítményű, de akár ez emberi élet kioltására is alkalmas. (Lőfegyver az, aminek a csövét elhagyó lövedék energiája 7,5 J fölötti. Mivel a nyílpisztolynak nincs csöve, ez nem vonatkozik rá.)

Helybeliek elmondásából tudjuk, hogy egy apuka etette a kacsákat, miközben kisfia vadászott, a sérülést ő okozhatta. A rendőrség tudomásunk szerint nyomoz.

Egy napra terveztem, de négy napig maradtunk Tatán. Sikertelenül. Még kellett volna maradni, de lemerült telefonokkal, váltóruha nélkül, sok otthoni elintézetlen teendővel fel kellett függeszteni a további küzdelmet. (Japánban ez több, mint elég a harakirihez!) A korábban, három hete folyamatosan a kacsát megfogni akaró több szervezet és magánszemély próbálkozásainak negatív tapasztalatait ismerve és felhasználva igyekeztünk a kacsza közelébe férkőzni. Bár magam, és segítő társam Kiss Balázs meglehetősen jártasak vagyunk félig szelíd, hasonló közegben élő, vagy állatparkban, mentőhelyen tartott, és embertől menekülő vadmadarak megfogásában, be kellett látnunk, hogy a sok korábbi próbálkozás annyira gyanakvóvá tette a kacsát, hogy a szokásos rutin módszerekkel nem érhető el eredmény. 8-10 méternél közelebb nem enged magához sem embert, sem csónakot. A lakosság folyamatos etetése miatt a kacsza nem is éhes. Ezért egy-két napra táblákkal és szóbeli meggyőzéssel leállítottuk az etetést, sőt a gáton a gyalogos forgalmat is lezártuk pár órára, melyet a médiából tájékozódott lakosság (Tata mind a 25 000 lakosa ott volt a tónál a hétvégén!), és az ez iránt érdeklődő, messze földről ide sereglő látogatók többsége megértéssel fogadott, sőt többen napokon át segítettek. Tettük ezt azért, hogy csak az általunk beetetett helyre csaljuk a kacsát, ahol vagy álcaruhában, vagy kiépített csapdával vártuk. Se merítőháló (4-5 m), sem dobóháló (6-8 m) hatósugarába nem tudtuk sem becsalni, sem terelni, sem kifárasztani, sem vízen, akár villanymotoros csónakkal, vagy melles csizmában, sem szárazföldön. Vízen úszó hurokcsapda, teleszkópos hurok, horgászbót sem vált be. A meredek partfal takarásában 2-3 méterre belopva, merítőhálót lerohanni is próbáltam, amiben gyakorlott vagyok, de egy hajszállal mindig ő volt a gyorsabb. Ugyan volt pár szépen kidolgozott helyzet, amikor közel volt a siker, de mindig jött egy kutya, vagy egy kisgyerekes szülő, vagy egy fotós, aki elzavarta. Napok alatt szinte percre pontosan kiismerve mozgását, szokásait, pontosan tartott kedvenc helyeit, egyedül az éjszakázó és pihenő helyeken felállított csapóháló tűnik megoldásnak. Az MME helyi szervezeté-

Álcázott leshely (Fotók: Kiss Balázs)

Csapóháló kitömött csalikacsával

nek tagja, Müller László rendelkezésünkre bocsátotta 8x3 m-es gumiköteles sirályfogó hálóját. Kétszer is belement, de a fényképező turisták folyton kizavarták. (Az egész kezdett kísértetiesen hasonlítani a gyalog kakukk hajkurászásához (de a felülről ráeső zongorát még éppen nem vetettük be). Felmerült a kábító lövedék alkalmazása is, ami jelen esetben nem jó, mert 5 perc alatt hat, és addig a kacsra kirepül a világból, nem lehet megtalálni, baleset is érheti. A kilőhető hálót mások keresik a Facebookon, filmekben én is láttam, de korábban nem sikerült hozzájutni. Állítólag nem is létezik működő formában, csak filmtrükk. Ha valaki mégis tud ilyet, kérjük, jelezze!

Két hét múlva, a második próbálkozás során megtudtuk, hogy a kacsra nem felejtett el bennünket, sem a módszerünket. A csapóháló alá nem ment be, közvetlen mellé viszont igen. Két nap alatt ismét volt egy alkalom, a partfal takarásában meglepni kedvenc pihenőhelyén: a kacsra a kikövezett part víz által kimosódott alsó kövein üldögélt, annyira közel a parthoz, hogy ő nem láthatta, a fölé magasodó fal miatt akár két-három méterre is megközelíthető. Párja viszont a vízen éberesen őrködik. A járókelőket mindkét oldalról leállítva én a gát másik oldaláról közelítetek a három méteres nyelű, nagy öblű merítőhálós. Ők nem láthatnak, de én sem láthatom őket. Mobiltelefonról Kiss Balázs irányít a tó túloldaláról, ahonnan távcsővel figyel a kacsákat. (Legutóbb már lemerültek a mobilok, akkor megbeszélt kézjelekkel kommunikáltunk, ez most így azért jobb.) Amikor a gácsér elől is takarásban vagyok, átlopakodok a gáton, mint a rózsaszín párduc, és vakon kúszok előre, "kicsit jobban - nem annyit, - most balra 20 centit. - Még előre, a fa mellett balra, pont annyival, amekkora a háló szélessége" - irányít Balázs: "Ott jó." Elértem a támadási pozíciót, várok a jelre. Rövid fohász a Mindenhatóhoz, összpontosítás. Megfeszülnek az izmok és az idegek. Nem létezik semmi, még a TV kamera sem, ami veszi az egész akciót, csak az a kacsra, ott valahol előttem-alattam egy jól körülírt, és egészen pontosan elképzelt helyen. "Most!" A telefon a földre hullik, én kilövök

mint egy torpedó, röptömbben, mint egy spártai a 300-ból a hálós vakon csapok az előre begyakorolt mozdulattal a kacsra képzeletbeli helyére. A háló üresen csobban a vízbe, mielőtt leesem, még látom, amint kirepül alóla. Megint ő volt a gyorsabb. De csak egy hajszállal.

Másnap hajnaltól délig az általa kiválasztott fészkelőhely mellett ültem hosszú méla lesben. Pár napja levágták azt a néhány szál nádat, ami mögé álcaruhában el lehetett bújni. Azóta nem látták ott a kacsát. Biztos a nád miatt. Vágtunk egy kévét a másik oldalról, beöltöztem "Jetinek" és Balázs úgy körül rakott vele, hogy az álcaruhában kacsra legyen a talpán, ha kiszúr. (Előző nap az álcaruha kitömve, náddal takarva, a hálós együtt ott volt szokásnak a leshelyen. A kacsák szokták is, hogy megint van nád, voltak is mellette. Ettek is.) Most is jöttek. Kiss Balázs dobálta a kenyeret, majd egy helybeli kedves úr, az etetőjük maga igyekezett közelebb csalni őket. Nyilas is ott volt párjával. Ő a kíváncsibb, jön előre. A partfalnak támasztott merítőhálót csak rá kell borítani, ha alá úszik. Persze gyorsan és pontosan. A feltámadt szél majdnem lefújja rólam a nádat. A merítőháló mellé odamarkolok egy csomót belőle. A kacsra jön. Mozdulatlanul ülök már órák óta, mint a pásztortű bronz szobra a hortobágyi vásártéren. Most már levegőt sem veszek. Csak a szél lengeti a nádat a kezemben. De valami gyanús neki. Visszafordul. Majd újra közelít. 5 méter. 2 méterre kéne legyen... Végtelen lassú mozdulattal fogást váltok a nádról a háló nyelére. Nem vette észre. Jön. 3 méter... És megint elmegy! 6 méteren megáll, gondolkodik. Valaki azt mondta egyszer, hogy tudom szuggerálni. Lehet, hogy őt tudtam, de most kiderült, hogy kacsát azt nem tudok. Szerintem őt sem tudtam. Nem vagyok Sándor Mátyás, sem Uri Geller, sem táltos. És még nem vagyok James és nem vagyok Bond. Trallala. Az ima sem segít. A Jóisten most nem akarta, hogy megfogjuk. Egy jól megszervezett akcióval hétköznapi, látogatóktól lezárt területen több emberrel, telepített ejtőhálós meg lehet fogni. Szerintem. Nem adjuk fel, még visszamegyünk!

Dr. Déri János

Március 18-án érkezett alapítványunkhoz a megkeresés, miszerint Komáromhoz közel egy uhut (*Bubo bubo*) találtak egy úttesten. Szerencsére munkatársaink a közelben tartózkodtak, így gyorsan át tudtuk venni a madarat Gróf Tamástól. A megtalálás

körülményei, valamint a madár viselkedése és a külsérelmi nyomok hiánya arra engedett következtetni, hogy gázolás történt, ami miatt baglyunk agyrázkódást szenvedett. Sürgős ellátásban részesítettük, minek részeként infúziót, valamint antibiotikumot ad-

tunk védencünknek. A belső vérzés nagy esélye miatt a továbbiakban egy zárt, sötét dobozban tartottuk, nehogy az idegeskedés miatti mozgás fokozott vérzést okozzon a testüregben. Szerencsére a betegünk állapota azóta folyamatosan javul, jelenleg az egyik kórtermünkben tartózkodik, önállóan táplálkozik, valamint igen barátságosan viselkedik a dolgozóinkkal szemben. Reméljük, hamarosan visszavihetjük eredeti lakhelyére. Ez leginkább azért fontos, mert az uhuknak javában tart a szaporodási időszaka, könnyen megeshet, hogy egy fészekalj várja vissza madarunkat az egyik szülő személyében.

Kép és szöveg: Kiss Balázs

Viszlát ölyvek!

Egerészölyveket engedtünk szabadon. Főleg mérgezéssel kerültek a Madárkórházba, de volt, amelyik áramütést szenvedett, és olyan is, amit autó ütött el. Az egerészölyv egyik leggyakoribb ragadozónk egyedszámát tekintve, és amiatt is, hogy talán őket látjuk leggyakrabban utak mellett, de akár városokban is. Ez is az egyik oka annak, hogy ilyen nagy számban kerülnek be rendszeresen a Madárkórházba, sokkal nagyobb az esélye a sérült madár megtalálásának azokon a helyeken, ahol sokat járnak emberek. Sikeres gyógyulás, és felkészítés után most szabadon szárnyalhatnak. Az elengedett madarak közül kettő idén érkezett. Egyik ölyvünket Kálai Gábor, a TV2 riportere engedhet-e útjára. A sajtó munkatársai közül

munkájuk révén többen rendszeresen megfordulnak a Madárparkban, így tájékoztatást adnak rólunk, amit ezúton is köszönünk. Bízunk benne, hogy a riporter a személyes élménnyel gazdagodva nem csak a nálunk zajló eseményekről, de talán a mi, önkénteseink és dolgozóink motivációjáról is többet tudhatott meg. Minden egyes madár esetében mérlegelni kell, hogy a sérüléséből valóban felgyógyult-e, hiszen hiába indul neki az új életének, ha gyenge, ha nem tud vadászni, önállóan táplálkozni, ezért elengedés előtt mindig megvizsgáljuk őket. A képen dr. Déri János állatorvos látható a vizsgálat után.

*Németh Mónika
Fotó: Déri Balázs*

Március 15-e a Madárkórházban

15 éves hagyományainknak megfelelően idén is gólyák szabadon engedésével ünnepeltük a március 15-i nemzeti ünnepet. A gólyák – mint igazi magyar madarak – pontosan e napon érkeznek vissza Afrikából, így a Madárkórházban ápoltak velük egyenlő eséllyel foglalhatnak fészket. A 9 gólya mellett ezen a szeles napon 4 egerészölyvet és egy hattyút is útjára indítottunk. A madarakat *Dr. Antal László*, a *Debreceni Egyetem* ökológusa meggyűrűzte, majd kokárdával ékesítettük őket, úgy rögzítettük, hogy az elengedés pillanatában, de legkésőbb az első szárnycsapások után leessenek. Rendezvényünket solymászbemutatóval kezdtük, majd a madarakat vállalkozó szellemű látogatóink engedhették vissza a természetbe. Hagyomány, hogy erre meghívjuk a helyi vezetőket, akik közül *Dr. Tiba István*, Balmazújváros polgármestere tisztelte meg rendezvényünket, és az egyik gólyát ő bocsátotta útjára.

Fotó: Konyhás István

Fotó: Kiss Balázs

Hatvanban jártunk

Fotó: Déri Balázs

Március 28-án, az I. Országos Horgász-, és Vadásznapi keretében nyitotta meg *Áder János* köztársasági elnök, *Semjén Zsolt* miniszterelnök-helyettes és *Fazekas Sándor* vidékfejlesztési miniszter az uniós támogatással felújított hatvani Grassalkovich Kastélyban a Széchenyi Zsigmond Kárpát-medencei Magyar Vadászati Múzeumot. A solymászati anyag leírásában mi is résztvettünk, a madármentésről időszakos kiállításunk lesz, és a működtetés során a kastély parkjában folyamatos solymászbemutatót tart a Madárkórház Alapítvány. Solymászunk egy pusztai sast mutatott be az érdeklődőknek.

Rigómentés Mályiban

Ismét sikeres együttműködés, az énekes rigó túl van a műtéten.

Rekord idő alatt kapott megfelelő ellátást a kis énekes rigó. Vasárnap kora este került hozzánk Mályiba az énekes rigó humerus töréssel. A madarat elláttuk, szárnyát bekötöttük. Hétfőn reggel már buszon volt a Hortobágyi Madárkórház felé, ahol dr. Déri János még aznap este megműtötte a kismadarat. A műtét sikerült és a kismadár most lábadozik. Köszönjük a Hortobágyi Madárpark dolgozóinak és külön köszönjük dr. Déri Jánosnak a szakszerű ellátást!

*Kép és szöveg: Lehoczky Krisztián
Madármentő Állomás, Mályi*

Madarakat gyógyítunk !

1%

Madárkórház Alapítvány Hortobágy

Adószám: 18557899-1-09

www.madarkorhaz.hu

**Ez itt az Ön
vállalkozásának helye!**

Támogassa Ön is
alapítványunkat,
vagy hirdessen nálunk!
Részletekről érdeklődni
lenti elérhetőségeinken lehet.

Amennyiben lehetősége van, kérjük, támogassa alapítványunkat! Köszönjük!
Bankszámlaszámunk: 59900029-10001868 • Adószámunk: 18557899-1-09

Olvasói leveleket, érdekességeket a következő címekre várunk: pusztadoktor@t-online.hu • 4071 Hortobágy, Petőfi tér 6.

Állatorvosi, állatgyógyászati területen felmerülő kérdéseiket a fenti címekre várjuk! Megjelenik 12 000 példányban.

Hirdetésfeladás, sérült madár bejelentése: pusztadoktor@t-online.hu • Tel: (30) 9435-494; (52) 369-181.

Szerkesztők: Dr. Déri János, Konyhás István, Veres Hajnalka • Tördelés: TerepSzemle Stúdió (Veres Hajnalka) • ISSN 1788-456X
Megtalálható országsszerte állatorvosi rendelőben, állatkertekben, kisállatkereskedésekben, állati áruházakban, megyei könyvtárakban.